

**Arne Jensen.
En Vejgaard dreng fortæller
om sin tid i Vejgaard
Fra 1934 – 1951.**

En Vejgaard dreng fortæller.

Arne Jensens beretning om hans tid i Vejgaard.

Det hele begyndte i 1934. Onsdag før påske den 28. marts nedkom min mor, Signe Marie Jensen (født Poulsen) med mig. Klokken var 12.30 og til at bistå med fødslen var, foruden jordemoderen, fru Jensen, som boede i stueetagen. Fødslen var en hjemmefødsel og foregik i mine bedsteforældres hjem på Østervangsvej 29 i Vejgaard, som dengang var en selvstændig forstadskommune til Aalborg.

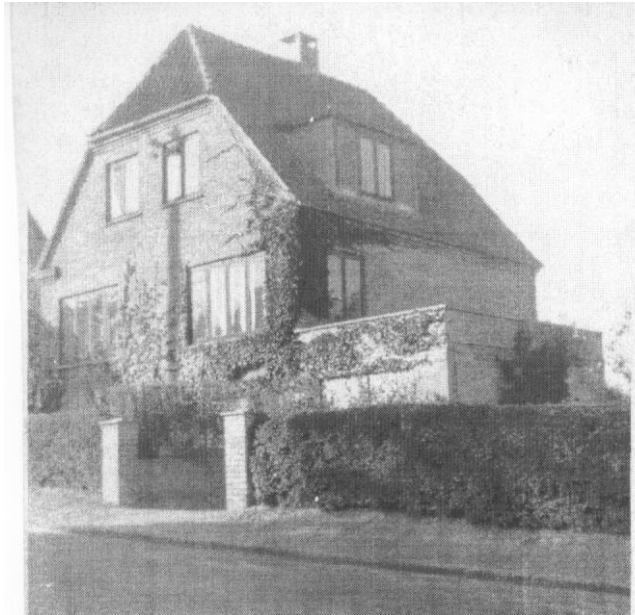
Min far, Erhard Johan Wittrup Jensen, var ikke til stede ved fødselstidspunktet, idet han stadig sejlede som søfyrbøder og først afmønstrede 2 måneder senere og ifølge min mor medbragte en fin barnevogn. Senere fremstillede han både en barneseng til mig og en kommode til mit tøj for far var en dygtig håndværker. Min far og mor fik den første tid bolig i et værelse hos mormor og morfar, og mens de boede der, blev jeg døbt den 21. maj 1934 og fik navnet Arne Jensen.

Min barnedåb den 21. maj 1934

Vejgaard – Frederikshavn
Tur/retur
Birthes fødsel

Far havde intet arbejde og da han var fra Frederikshavn, søgte han og fik arbejde på Frederikshavn Skibsværft hen på sommeren 1934 så vi flyttede til Frederikshavn, hvor vi den første tid boede til leje hos en af fars ungdomskammerater. Her boede vi en kort tid, indtil far fandt en lejlighed på Emilievej og senere på Ingeborgvej. I september 1935 kom der familie forøgelse. Den 9. september fødtes min lillesøster, som kom til at hedde Birthe og hun blev ligesom min far Frederikshavner. Det er ikke meget, jeg kan huske fra denne min tidligste barndom, men min mor har fortalt mig, at jeg allerede som 2 årig havde lært teksten til første vers af ”Jeg er havren” og at jeg ofte havde siddet på husets trappesten og sunget den i vilden sky. Jeg har selv en erindring om at Birthe og jeg, formodentlig når far havde fået ugeløn, fik lov at vælge mellem en 5-øre og en 10-øre. Birthe valgte først og hun tog den største. Det var 5-øren og jeg fik så 10-øren. Sammen gik vi så til købmanden og købte bolcher. Vi fik begge et kræmmerhus med lige mange i. Vi er nu nået frem til 1936 og kom atter tilbage til Vejgaard. Far havde fået arbejde på Aalborg Skibsværft og vi fulgte med. Mor, min søster og jeg fulgte med flyttebilen, mens far ville have sin båd til Aalborg. Derfor drog han af sted fra Frederikshavn med kurs mod Aalborg sammen med min moster Gudrun og min onkel Evald, som havde hjulpet til med flytningen. Det blev en dramatisk tur, idet de efter at have sejlet med en halvvind langs Katttegatkysten, hvor min moster og onkel havde lidt søsygens kvaler, kom til at sejle med vinden imod fra Hals Barre og ind gennem Limfjorden. Det tog

meget længere tid, end de havde regnet med og da det nåede at blive mørkt og de endnu ikke var nået frem, var det med stor ængstelse, man ventede dem i Aalborg havn. Det var jo ikke muligt at få kontakt med dem, idet de hverken havde telefon eller radio ombord, men henad 23-tiden nåede de endelig frem godt forkomne efter den hårde tur og alle kunne ånde lettet op. Far og mor havde fået en 2 værelses lejlighed på 1 salen i huset på Birkevej 35. Det lå som det sidste hus på den lukkede vej ned mod åbne marker og små skovbevoksninger tilhørende gårdejer Richard Winther i Nørretranders.

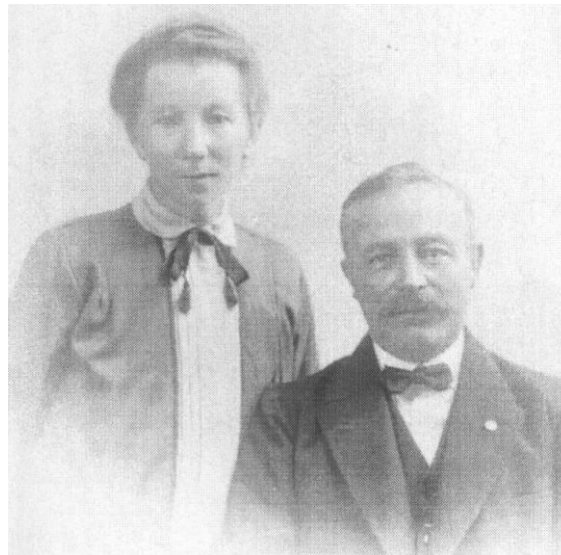
Birkevej 35, 1952.

1937-1938

Vi er nu nået frem til 1937 og her får vi den næste familieforøgelse. Det var sommer. Vi var i juli måned og så blev Bruno født. Nu var vi en hel familie. Jeg husker ikke meget fra hans første leveår, men der er andre ting jeg stadig har erindring om. Vi er nu nået frem til 1938 og jeg er blevet 4 år. Der var ikke de store økonomiske muligheder, idet lønnen som kedelsmed ikke var fyrstelig, men som jeg husker det, har jeg aldrig savnet noget hverken materielle eller andre goder. Far kunne være streng, men han kunne også være både kærlig og gavmild. Han var en dygtig håndværker og det betød, at han selv fremstillede et gyngestativ, som blev anbragt i haven. Han lavede også en legevogn, en trehjulet cykel og senere også en kælk, som vi havde stor glæde af i snevintrene i begyndelsen af 1940'erne.

Fars familie

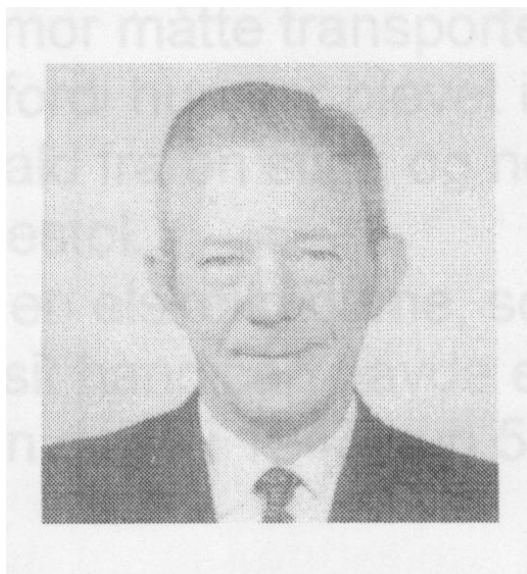
Min farfar og min farmor boede i disse år på Kovshøjsvej ikke ret langt fra, hvor vi boede så dem besøgte vi jævnligt. Farfar hed Christen Jørgen Jensen og var overportør på Aalborg Jernbanestation. Farmor hed Julie Sofie Jensen født Nielsen og sammen havde de foruden far, som var den næstældste, 10 andre børn.

Arne Jensens farfar og farmor.

Den ældste var onkel Henry, som emigrerede til Boston i USA. Efter far kom faster Edith, onkel Anker, onkel Christian (Kesse), faster Elna, onkel Orla, faster Tove, som døde ret ung af tuberkulose, onkel Poul, onkel Knud (Fusse) og onkel Svend. Når vi var på besøg hos farmor og farfar var vi børn fint friserede og Bruno og jeg var vandkæmmede med fald i håret. Far havde sagt til os, at vi skulle sige til farfar: ”Har du set, at vi har fald i håret”, hvorefter farfar replicerede: ”Nåh, er i faldet i gården”? Til stor moro for ham selv og far. Farmor døde i 1938 og jeg har en meget stærk erindring om hende, idet far, da hendes kiste endnu stod åben i den fine stue, tog Birthe og mig i hånden for at vi kunne sige et sidste farvel til hende. Farfar solgte huset på Kovshøjsvej og flyttede ind i en lejlighed i Svendsgade i Aalborg. Jeg besøgte ham og hans nye kone Jensine sammen med far som regel efter vi havde været ude og se AaB spille fodboldkamp på Aalborg Stadion.

Senere efter at far var flyttet til Sverige traf jeg ham nogle gange, når han sammen med nogle andre ældre mænd, sad ved ”Gåsepigen” en springvandsfigur på Vesterbro. I dag er der ikke flere af fars familie tilbage, men jeg er glad for at have kendt dem.

Arne Jensens far: Erhard Johan Wittrup Jensen.

Mors familie

Morfar hed Andreas Poulsen og han var gift med min mormor Maren Poulsen (født Hansen). I deres ægteskab var der foruden min mor hendes to søstre Gudrun og Mary samt broderen Svend. Morfar var arbejdsmand og havde i løbet af min barndom mange forskellige jobs. Jeg kan især huske, at han under krigen kørte varekørsel med hestevogn forspændt to Nordbagger. Det skete engang imellem, at jeg fik lov til at køre med, og det var en dejlig oplevelse at sidde med i kuskensædet og en gang imellem også få lov at holde tømmerne. Han var et

Arne Jensens morfar og mormor.

varmt og godhjertet menneske og vi børn elskede at besøge eller at få besøg af ham. Han og mormor boede flere forskellige steder, efter at de var flyttet fra Østervangsvej, men jeg husker bedst tiden, hvor de boede i Danmarksgade i Aalborg, især den juleaften, hvor jeg fik et par ski i julegave. Det var en af de snerige vintre i begyndelsen af 40'erne, så dem fik jeg stor fornøjelse af, jeg skulle ikke bevæge mig ret langt for at finde en egnet skibakke. På skråningerne, der gik ned fra den lille skov på Richard Winthers mark var der ideelle muligheder for at dyrke vintersport, enten det var på ski eller kælk. Det skete ofte, at morfar besøgt os på Birkevej. Han var en morgenmand og dukkede som oftest op en søndag morgen, hvor han vækkede os og spurgte om vi gav morgenkaffe, for så gav han morgenbrød. Selvom det var tidligt elskede vi disse morgener. Jeg husker også, hvordan han ankom med mormor siddende i en cykel-taxa, som han havde lånt. Med den havde han trampet hele den lange vej inde fra Danmarksgade og ud til os. Når mormor måtte transporteres var det, fordi hun var blevet invalid efter et fald fra en stige og normalt sad i rullestol. Hun var en elskelig dame, som på trods af sit handicap havde et lyst sind. Hun døde i 1943 kun 57 år gammel.

Arne Jensens mor: Signe Marie Poulsen

Hospitalsophold

Her i slutningen af 30'erne oplevede jeg to gange at komme på hospitalet. Den første gang var, da jeg var omkring 3 år. Jeg havde af en eller anden grund fået pungbrok og måtte opereres. Det er ikke meget jeg husker fra denne indlæggelse, men det gør jeg til gengæld fra den anden. Denne gang havde jeg pådraget mig en skarlagensfeber og det var en alvorlig sygdom på den tid. I mindst 14 dage var jeg indlagt på amtssygehuset og blev holdt i isolation. Den eneste kontakt jeg havde med mine forældre, når de kom for at besøge mig, var gennem en ventilationssprække og et lukket vindue, uden for hvilket min far og mor stod på en stige i sne og hård decemberkulde. Så vidt jeg husker måtte jeg fejre jul på sygehuset, og jeg tror nok jeg græd mine modige tårer, da far og mor tog hjem efter at have afleveret min julegave. Jeg kom dog hjem, så jeg kunne opleve årsskiftet 1939-40.

Familien Jensen.

Fra venstre: Birthe, Bruno, Moderen, Franck, Arne og faderen.

1940'erne – 2. verdenskrig

Her i begyndelsen af det nye årti kom der til at ske hændelser, som fik stor betydning for min dagligdag. Vi skriver nu april 1940 og her kom jeg til at opleve ting, som jeg aldrig har glemt. Den 9. april ved 6 tiden blev jeg vækket og revet ud af min søde søvn ved en mærkelig brummen, en brummen jeg aldrig før havde oplevet. Da jeg fra min seng som stod lige neden for et vindue kiggede ud, så jeg en hel masse grå flyvemaskiner flyve forbi i lav højde. Vi fandt senere, da far havde fået tændt radioen, ud af, at de var landet i Aalborg Lufthavn og at de soldater der havde været ombord sammen med andre tropper som var kommet land- og søvejen havde okkuperet Danmark.

Med den begyndte en periode på 5 år, hvor vi var underlagt den tyske værnemagt på godt og ondt. Den samme dag vi var blevet besat af tyske tropper kunne far, da han kom hjem fra sit arbejde på Aalborg Værft fortælle, at han var blevet standset af tyske vagtposter, som havde taget opstilling ved indgangen til værftet, for at kontrollere de, som skulle på arbejde på værftet. Jeg kan huske at jeg gyste da far fortalte om det. Det skulle komme til at ske andre ting, som jeg stadig husker den dag i dag. Først og fremmest fik det indflydelse på vores dagligdag, idet der ret

Aalborg lufthavn - 9. april 1940.

hurtigt blev knaphed på en række dagligvarer det betød at man skulle aflevere rationeringsmærker, når der skulle købes smør, sukker, kaffe og en række andre varer. Vi handlede først og fremmest i Brugsen, som lå på hjørnet af Hadsundvej og Tværgade (Hermodsgade). Her havde vi kontrabog, hvor indkøbene blev ført ind. Den blev så gjort op og betalt, når far havde fået sin ugeløn. Mindre indkøb blev gjort hos købmand Henriksern, som havde sin forretning i Langgade lige over for Østervangsvej og en gang imellem hos købmand Møller, som havde sin butik på hjørnet af Langgade og Vermundsvej. Skulle vi have kødvarer handlede vi hos slagter Trebbien på Hadsundvej eller hos hesteslagteren, som havde sin lille forretning ikke ret langt fra slagter Trebbien. Om søndagene hændte det en gang imellem, at der blev råd til wienerbrød, så blev jeg sendt til bagerbutikken som lå på hjørnet af Hadsundvej og Tværgade lige over for Brugsen. Her bagte man byens bedste smørkager og det var altid noget særligt, da det ikke var hver søndag der var råd til denne luksus. At købe brændsel krævede også rationeringsmærker. Man kunne så vidt jeg husker en gang om måneden købe en hektoliter kul eller koks hos brændehandleren, som havde til huse i en baggård på Hadsundvej ikke ret langt fra frisør Magnus Petersens frisørsalon. Man kunne også købe pindebrænde som skulle bruges, når der skulle tændes op i kakkellovnen. Mælk blev leveret af mælkekusk Nielsen, som med sin hestetrukne mælkevogn kørte

rundt og sørgede for at folk fik leveret deres mælk ved dørene. Når jeg havde sommerferie holdt jeg meget af at stå tidligt op og gå ned på Vejgaard mejeri. Hvis der ikke var for mange andre, som gerne ville hjælpe, fik jeg lov at følge med på ruten og bringe mælken ind til kunderne. Mælken blev enten leveret i flasker i hele og halve litre, men man kunne også få leveret i egen spand eller flaske i pottes eller pægle. Her blev mælken tappet fra junger med tappehaner via et potmål eller et prægmål og spanden eller flasken blev så returneret til kunden.

Originaler

For mig var det specielt spændende at få lov at levere mælk til Louise, som boede i et lille træhus på hjørnet af Morelvej og Mirabellevej. Hun delte husets eneste rum med en hønseflok, men selv om de færdedes både ude og inde var der altid rent og pænt. Louise var en af de eksistenser som var anderledes og derfor interessant. En anden særting fra den tid boede ganske vist ikke i Vejgaard, men skal vel også nævnes idet jeg ofte når jeg færdedes i Aalborg og kom til Tatol-forretningen i Algade, gerne mødte ”Jennerjahn”, som stod med sin kuffert og solgte lodsedler. Om ham gik det rygter blandt os børn, at han havde to rækker tænder og derfor havde testamenteret sit kranie til videnskaben. Med sin specielle fremtoning var han et let offer for drillerier.

Louise og Jennerjahn var to af de særlige og originaler jeg husker fra 1940’erne.

Her i krigens første år fik vi en ny familieførøgelse. I juli måned fødtes vores lillebror Franck og som sædvanlig var vi blevet sendt på besøg hos noget familie og Birthe, Bruno og jeg kom hjem og så at der var kommet en lille ny og med ham blev familien ikke større. Jeg har tidligere fortalt lidt om, hvor vi handlede og problemerne med rationeringskort. Vi kom dog aldrig rigtig til at mangle noget, for min far kunne som regel skaffe et eller andet og på den måde skaffede han ”Peter” – en gris som blev anbragt på Bakkegården. I forbindelse med denne gris kom jeg ud for en alvorlig forskrækkelse. Grisen fik sin mad en gang daglig og den bestod af bygvandssuppe tilsat f.eks. kartoffelskræller eller andet grønt affald. Dette blev bragt til grisen i en spand, og en aften blev min søster Birthe og jeg sendt af sted over til Bakkegården, som lå ca. 2 km fra, hvor vi boede. Det var vinter med masser af sne, så spanden med maden blev anbragt på en kælk og Birthe blev sat bag den, så hun kunne holde fast på den, mens jeg skulle trække og således begav vi os på vej. For at skyde genvej kørte vi ad en hulvej bag ”Signalbakken”. Denne hulvej førte direkte ned til gården. Der var ingen belysning, så der var bælgmørkt, men sneen lyste og gjorde, at vi kunne se, hvor vi kørte. Vi fik afleveret maden i grisens trug og så skulle vi hjemad igen, men før vi påbegyndte hjemturen skulle vi over i Bakkegårdens staklade og fylde spanden med tørv fra et depot tyskerne havde der. Med den fyldte spand foran Birthe på kælken kørte vi så op gennem hulvejen, men vi var ikke kommet ret langt, før vi pludselig fra et sted i skovtykningen, som var på begge sider af hulvejen hørte et ”Halt” og ud af skovtykningen trådte en tysk soldat med gevær i hånden. Vi blev naturligvis meget bange, men da han så det bare var to rollinger på 7 og 8 år fik vi lov at fortsætte og han kiggede ikke engang i spanden, så vi nåede hjem med vores tyvegods og en stor forskrækkelse. Jeg havde andre dramatiske oplevelser under krigen. En dag jeg var på vej hjem med en kurvfuld varer fra købmand Henriksen i Langgade bemærkede jeg et tysk Stukas-fly med røg bagud af halepartiet. Efter kort tid gik flyet i spin og styrede mod jorden og jeg blev klar over, at det måtte være faldet nedovre ved Signalbakken. Jeg løb hjem med varerne, så hurtigt jeg kunne og spænedes videre mod Signalbakken og ganske rigtig der lå vraget og jeg begav mig hen imod det. Undervejs så jeg en tysk støvle, hvorfra en benstump stak ud og jeg nåede at se andre ting fra flyet, før jeg blev gennet væk af en tysk soldat fra forlægningen på den nærvæd liggende Harebakken. Ved den forlægning var anbragt en barak med et vagt hold, som skulle betjene to store lyskastere som var anbragt på sydsiden. Når der var luftalarm kunne man se de kraftige stråler feje hen under himlen i deres søgen efter fjendtlige fly. En eftermiddag det må have været i 1944 kom jeg gående hjem efter et besøg hos morbror da jeg nåede frem til, hvor Morelvej munder ud i Birkevej, kunne jeg se at der var noget galt. Da jeg kom nærmere kunne jeg se at det var en tysk Messerschmidt der var styrtet ned og det var en person fra hipokorpsen som stod ved vraget. Da jeg nåede hen til flyet blev jeg standset og fik at vide at jeg ikke måtte komme længere, men da hipomanden fik at vide at jeg boede i den anden ende af vejen fik jeg lov at passere. Idet jeg passerede kunne jeg se at den dræbte pilot stadig sad i det knuste cockpit, så jeg gik gysende videre. Da jeg kom hjem fik jeg at vide at flyet havde ramt el-ledningerne i kanten af vejen og havde knækket en el-mast. En stump af denne mast havde ramt en lille dreng, som sad og legede på fortovet uden for sine bedsteforældres hus, med en sådan kraft at han var blevet dræbt på stedet. Det gjorde et meget dybt indtryk på mig. Der var blæst til luftalarm, og vi var som sædvanlig gået i kælderen, men efter en tid blev vi modige og gik ud og stillede os i kælderhalsen. Vi havde ikke stået længe, før vi i meget lav højde så en engelsk Spitfire komme hen imod os. En smal røgstribe bag flyet viste, at den var blevet ramt. Vi kunne tydeligt se piloten og vi vinkede til ham og han vinkede tilbage. Senere fandt vi ud af at maskinen var faldet ned i Lundby krat ca. 10 km sydøst for Vejgaard. Hvad der skete med piloten fik vi aldrig at vide, men under et besøg på stedet, hvor flyet var styrtet ned et par dage senere, fandt vi resterne af en faldskærm hænge i et træ, mens vraget lå et pænt stykke derfra. Jeg har selvfølgelig haft mange andre og mindre alvorlige oplevelser under krigen, men det vil føre for vidt at komme ind på.

Skolegang

I 1941 blev jeg 7 år og det blev tid at komme i skole. Jeg havde allerede længe glædet mig til den dag, hvor jeg skulle starte i skolen for jeg havde, med hjælp fra morbror, som lige havde afsluttet sin skolegang, lært at læse i hver fald "Ole Bole ABC", og det havde givet mig lyst til at lære mere. Den 1. april 1941 begyndte jeg i 1. klasse på Vejgaard Østre Skole hos frøken Bang. Jeg husker ikke, om jeg havde min mor med, men jeg kan huske frøken Bang spurgte mig om, hvor jeg ville sidde og da jeg ikke kunne bestemme mig sagde hun; "Her har vi en anden Arne så jeg synes, at I to skal sidde der", og således blev vi anbragt ved tredje pult i dørrækken. På den måde kom jeg den første tid til at sidde ved siden af Arne Thomsen, som boede på Hadsundvej. Det skal vel lige bemærkes, at skoleåret dengang gik fra april til april, så efter ca. to måneder skulle jeg for første gang have sommerferie.

Sommerferie i Frederikshavn

Det blev dog ingen succes. Et stykke inde i ferien blev jeg sendt med bus til Frederikshavn, hvor jeg skulle bo hos min faster Elna. Familien boede ved Bangsbo-strand på en sidevej ned mod vandet og her var det så meningen, jeg skulle kunne lege med min 4 år ældre fætter Poul. Det gik slet ikke og det meste af tiden måtte jeg passe mig selv og det gjorde, at jeg led frygtelig af hjemve og af og til måtte knibe en tåre, så det er ikke gode erindringer jeg har fra denne min første sommerferie. Der kom mange gode sommerferieoplevelser siden hen, men dem vil jeg fortælle om senere.

Nyt skoleår

Året er nu 1941 og i april måned blev jeg rykket op i 2. klasse.

Arne Jensen er nr. 4 i bagerste række fra venstre.
Nr. 2 fra venstre er Jørgen "Simon" Andersen, og nr. 1 fra venstre er Arne Thomsen.

Jeg husker ikke specielt meget fra dette skoleår, men der er dog to episoder, som stadig står klart i min erindring. Den første ting jeg husker, var en episode i klasseværelset. Helt præcis, hvordan det hele forløb, kan jeg ikke huske, men jeg skal nok lige fortælle, at jeg på det tidspunkt gik med en skindflyverhjelms. På en eller anden måde havde en af mine klassekammerater fået fat i den. Om det så var, fordi jeg blev vred over, at han ikke ville aflevere den eller det var af anden årsag, ved jeg ikke, men klassekammeraten slog mig i hovedet, således at hjelmspændet ramte mig i hovedbundet, hvilket resulterede i flere små sår, som blødte. Jeg har sikkert grædt, da frøken Bang kom ind i klassen. Hun ville trøste mig og som trøst gav hun mig en lille træfigur, som forstillede Schweizer-løven en såret løve med en afbrækket pilespid i ryggen. Denne figur har fulgt mig lige siden og står i dag i min reol. Den anden ting, der skete blev for mig langt alvorligere. Da vi nåede hen mod sommerferien meddelte frøken Bang, at hun havde fået andet arbejde og at hun derfor ville overlade klassen til en anden lærer.

3. skoleår

Denne anden lærer blev frøken Jensen, som vi ret hurtigt efter sommerferien fandt ud af var en helt anden type end frøken Bang. Det varede derfor ikke længe førend vi kalde hende ”Frøken Skrap”. Hende fik jeg senere mange sammenstød med. Vi rykker nu frem til 1943 og i april måned blev jeg rykket op i 3. klasse. Min klasselærer var stadig frøken Jensen, som jeg ikke havde det bedste forhold til. Helt præcis hvornår de enkelte sammenstød fandt sted, kan jeg ikke huske, så jeg vil bare nævne nogle af de episoder, jeg oplevede i perioden fra 3.-5. klasse. En dag havde jeg på vej til skole fundet en ren og fin bagerpose. Af en eller anden grund fyldte jeg den med visne blade og lukkede den pænt. Kommet ind i klasseværelset anbragte jeg posen på katederet og da frøken Jensen kom ind og så posen, så hun glad forventningsfuld ud, men ansigtsudtrykket ændredes hastigt, da hun så hvad der var indeni. Denne spøg kostede mig et enkelt rap af spanskrøret og straffen blev eksekveret i klasseværelset foran alle klassekammeraterne. En anden hændelse, hvor frøken Jensen var impliceret, opstod en dag, hvor jeg havde pådraget mig en snue. Jeg havde ikke noget lommetørklæde og sad og snøftede. Frøken Jensen bad mig flere gange om at lade være, men det er svært, når næsen løber. Til sidst blev hun vred og kom ned til min pult, greb mig i kinden og ruskede mig. Uheldigvis for mig havde hun fået sin tommelfinger ind i mundhulen og idet hun ruskede, rev hun hul med tommelfingerneglen, så jeg blødte i munden. Jeg fik ingen undskyldning, men fik dog lov at gå ud og skylle munden. En tredje hændelse husker jeg specielt godt, idet den gav anledning til, at hun blev til grin. Jeg husker ikke, hvad der var anledningen, men jeg havde nok forsyndet mig med eller andet. Før jeg fortæller, hvad der hændte må jeg lige tilbage til dagen før straffen for hændelsen skulle eksekveres. Spanskrøret, en ret tynd tonkinstok, opbevarede i klasselokalet og denne dag skulle nogle kammerater og jeg foretage de indledende manøvrer for at efterprøve en teori, der gik ud på at gnide spanskrøret med løg. Vi havde hørt, at det skulle få den effekt det ville knække, når man slog med det og nu blev det igen mig, som skulle straffes. Jeg blev kaldt op til katederforhøjningen og blev bedt om at ”stramme buks” og frøken Jensen svingede spanskrøret, men idet det ramte min bagdel splintredes det i mange stumper, hvorefter hele klassen inklusive mig selv brast i grin. Frøken Jensen blev så overrasket, at der ikke blev foretaget nogen anden form for afstraffelse. Jeg fik en lille hævn og jeg tror aldrig hun fandt ud af, hvad der var årsag til at spanskrøret splintredes.

Nye skoleår – nye lærere

I skolen var dog andre end frøken Jensen og igennem min skolegang fik jeg mange andre lærere. I gymnastik og sang fik jeg Bak Sørensen og jeg husker, at jeg en gang om året skulle op til sangprøve. Her skulle der synges de to første vers af ”Jeg elsker de grønne lunde” og der blev givet karakter. Da jeg havde en god sangstemme blev jeg også medlem af skolens kor og jeg husker især koncert i Nørre Tranders kirke og to koncerter i forbindelse med 2. verdenskrigs afslutning, den ene på Budolfi plads og den anden på terrassen ved restaurant ”Kilden” ud mod Kildeparken, især de to sidste gjorde et stærkt følelsesmæssigt indtryk oveni glæden ved at krigen var slut. Bak Sørensen var en dygtig gymnastik- og idrætslærer, som både i gymnastiksalen og på idrætspladsen kunne få os elever til at yde det bedste. I sommerperioden spillede vi ofte langbold i gården mellem den gamle fløj mod Nørre Trandersvej og toiletbygningen. Det skete ofte, især efter at jeg var kommet i mellemskolen, at vi måtte hente bolden i haven på den anden side af Chr. Koldsvej. Atletik foregik på banen som lå oppe ved Filstedvej. Turen derop blev brugt som opvarmning til de forskellige atletikøvelser, som kunne kvalificere os til folkeskolens atletikmærke. I geografi havde vi hr. Bækgaard og det bedste jeg husker fra denne undervisning, er at her blev der med mellemrum vist film fra eksotiske lande eksempelvis ”Tabu” en film som foregik på en tropeø i Stillehavet, men i øvrigt fik jeg en grundig indføring i en stor række landes geografi og lærte meget, som jeg har glæde af den dag i dag. Historieundervisning var lagt i hænderne på lærer Jørgensen og Naturhistorie i hænderne på lærer Lyngby. Sløjdundervisningen blev varetaget af lærer Pedersen (Bræt) og den blev myndigt og grundigt bygget op fra de simpleste saveøvelser til brug af høvl og stemmejern. Lærer Pedersen krævede disciplin og forsyndede man sig med ikke at gøre, som han forlangte kunne man risikere at få en kraftig lussing. Senere i skoleforløbet fik jeg fysik og denne undervisning blev varetaget af Chr. Skovgaard, mens engelsk undervisningen blev varetaget af Bjørn Abben, som var berømt for sig ”Abbe-nap”, som bestod i at han med højre hånds pege- og tommelfinger kneb det yderste af næsen, så tårerne randt af øjnene. Jeg er ikke helt sikker på hvem der underviste i tysk, men jeg tror det var lærer Thygesen, hvis datter jeg gik i klasse med i mellem – og realskolen. Jeg må ikke glemme min lærer gennem de sidste to eller tre skoleår lærer Juul Jensen. Han var en dygtig og afholdt lærer, som jeg er glad for at have haft i den sidste del af min skoletid. Af andre lærere, jeg sporadisk kom i kontakt med var overlærer Christensen, som i de første skoleår var leder af skolen. Når klokken var otte lukkede han porten ind til skolegården og stod med sin stok og ventede på elever, som kom for sent. De elever trak han ind en efter en ved at lægge håndtaget på sin stok om nakken og med den trække den formastelige ind til en formaning om, at man ikke en anden gang skulle komme for sent. Det hændte også, at jeg kom i kontakt med lærer Gunge, som ofte havde gårdvagt. Havde man forsyndet sig med et eller andet blev man kaldt hen til ham og han bad om, at man lagde hovedet på sned, hvorefter man fik en lussing. Han kunne også kalde på en, når klokken havde ringet til time og kommandere en til at samle papir i skolegården og sørge for, at det kom i papirkurven.

Skoleudflugter

En af de ting jeg glædede mig til i min skoletid var den årlige skoleudflugt. Jeg mener, at man først kunne komme med, når man kom i 4. klasse, så jeg så frem til den dag, hvor jeg kunne komme med. Under krigen havde man måttet lægge turen til Nibe, da tyskerne havde okkuperet Tolne bakker, men det blev det ikke mindre festligt af. Turen startede med at alle elever fra 4. klasse og opefter stillede op i to

rækker og med en fanebærer og et par musikere i spidsen marcherede vi i samlet flok til banegården, hvor et tog ventede for at føre os til Nibe. Ankommet hertil marcherede vi så til en lille skov, hvor der var en pavillon og en boldbane. Her blev der så leget, spillet boldspil og danset til musik af de medbragte musikere. Ind i mellem blev der tid til at spise den medbragte madpakke og drikke den medbragte saftvand. Efter en dejlig dag vendte vi så sidst på eftermiddagen tilbage til skolen en god oplevelse rigere.

4. mellem på tur til Lindenberg med Juul Jensen i 1950.

I 1950, da jeg gik i realklassen, vendte man tilbage til Tolne bakker, hvor den gamle tradition førtes videre. En anden type skoleudflugt fik jeg, da jeg i mellemskolen flere gange kom på weekendtur til Rebild bakker sammen med nogle klassekammerater og under ledelse af lærer Christian Skovgaard. Vi tog af sted lørdag eftermiddag, når

skolegangen var slut og kørte med toget til Skørping. Herfra gik vi i samlet flok til Rebild vandrerhjem, hvor vi alle kunne komme med på lærer Skovgaards lederkort. Der hyggede vi os med forskellige lege og spil og især husker jeg, at der i løbet af søndagen var en særlig konkurrence, hvor vi skulle se, hvem der hurtigst kunne komme ned ad trapperne på en bakke op på toppen af en anden bakke og retur igen. Der blev virkelig løbet stærkt og det var noget særligt at være den der vandt. Hen på eftermiddagen om søndagen tog vi toget tilbage til Aalborg en god oplevelse rigere.

Lejrskole i Norge

Det var også Christian Skovgaard, som arrangerede en lejrskole tur til Norge.

Det var i 1947 og jeg havde lige fået 200 kroner fra forsikringen for svie og smerte efter et styrt med min cykel forvoldt af 2 schæferhunde og fik derfor råd til at tage med. Turen gik med tog til Frederikshavn, hvorfra vi skulle sejle videre til Oslo med DFDS's "Vistula".

Det var midsommer aften, så natten var lys og der blev ikke sovet ret meget. Da vi tidligt om morgenen var kommet ind i Oslo-fjorden, stod jeg sammen med nogle af mine klasse kammerater i stævnen og legede med en vippearm, uden at vide, hvad det var, men pludselig lød der et meget højt "DUT" så vi og måske specielt jeg blev meget bange og kikkede forskrækket op mod kommandobroen, hvor styrmanden løftede en truende finger, og så skete der heldigvis ikke mere.

Ankommet til Oslo begav vi os ud til en skole, hvor vi blev indkvarteret i en gymnastiksal og her overnattede vi to nætter.

Mens vi var i Oslo var vi på Bygdøy, hvor vi så Gokstadsskibet og vi var i Vigelandsparken og på Holmenkollen. Fra Oslo tog vi videre til Lillehammer, hvor vi blev indkvarteret på vandrerhjemmet. Herfra var vi på flere ture bl.a. til Bjørnstjerne Bjørnssons hjem "Aulested", Sjusjøen og Neverfjell. Ved siden af vandrerhjemmet løb en fos. Den var dæmmet op, sådan at der var blevet et svømmebassin. Da vandet til stadighed blev skiftet ud ved tilløb fra fossen blev temperaturen aldrig mere end 8 grader, så det blev ikke til lange svømmeture.

En dag, da vi var ved vandrerhjemmet hele eftermiddagen gik min kammerat Henning og jeg en tur op ad fjeldet, idet vi gik i fossen, som ikke var særlig vandfyldt, så vi kunne springe fra sten til sten og efterhånden kom vi et pænt stykke op. Vi blev enige om, at vi ikke gad springe fra sten til sten på nedturen, så vi besluttede at gå på de store rør, som førte vand til turbiner ned i dalen. Vi kom op og begyndte vores færd, men der var ikke gået ret lang tid, før Henning faldt ned. Han syntes også, at jeg skulle hoppe ned, men jeg var overmodig og fortsatte min færd. Pludselig gled jeg i en olieplet og fik overbalance og begyndte at løbe. Jeg kunne se, at der var langt ned til jorden på det rør, jeg løb på, så jeg forsøgte at komme over på det tredje rør på min venstre side, hvor jeg havde set, at der ikke var så langt ned, men jeg forfejlede mit spring og faldt ned mellem andet og tredje rør. Kommet lidt til mig selv oven på forskrækkelsen kunne jeg høre Henning råbe efter mig og jeg fik rejst mig og krøb under rørene og nåede lidt omtumlet frem til Henning, som måske var mere forskrækket end mig.

Vi måtte så alligevel springe fra sten til sten og nåede efterhånden ned til vandrerhjemmet. De andre som var hjemme blev meget forskrækket, da de så mig. Det viste sig, at mine hvide shorts var oversmurt med blod, så de troede, at jeg var alvorligt skadet, men godt nok var jeg øm i bagdelen, men det viste sig at blodet kom fra et kødsår på i min lillefinger og da jeg havde gået og ømmet mig havde jeg fået afsat blodet på bagdelen. Jeg havde været heldig, jeg kunne have slået mig alvorligt, men jeg kunne nøjes med at gå rundt med en meget øm bagdel resten af turen.

Nye sommerferieoplevelser

Vi er stadig i perioden 1940-45 og som tidligere omtalt blev der mange andre sommerferieoplevelser. Jeg var nu kommet i tredje klasse og var blevet 9 år og i lighed med mange andre børn skulle min søster Birthe og jeg på ferie hos min mors moster, som sammen med sin mand havde en gård i Opsund ca. 6 km fra Videbæk i retning mod Ringkøbing. Det var så som så med toggangen, så vi blev med en fribillet om halsen sat på et tog fra Aalborg banegård med retning sydpå. På billetten stod vore navne, og hvor vi skulle hen og således udrustet og med formaninger om, at vi kun måtte spørge om hjælp hos en togbetjent, hvis vi kom i tvivl om, hvordan vi skulle skifte tog, rejste vi forventningsfulde af sted. Jeg vil indskrænke mig til at beskrive en rejse, som jeg speciel husker. Vi var tidligt oppe, for vi skulle med et tog kl. 04.10 fra Aalborg banegård. Da der ikke kørte busser så tidligt på dagen gik vi turen fra Vejgaard og ind til banegården, idet mor transporterede vores bagage på sin cykel. Det viste sig, at toget var et godstog så Birthe og jeg blev anbragt i en lille kupe i et hjørne af en af godsvognene og toget begyndte sin færd mod Randers. Da vi var kommet i nærheden af Skørping blev vi begge tissetrængende og gik ud af kupeen for at finde et toilet, men et sådant fandtes ikke, så nu var gode råd dyre. Efter en kort stund bremsede toget ned og til sidst standsede det helt og da vi stadig var i Rold skov stod vi begge to af toget og gik ned af baneskrænten for at forrette vores nødtørft. Det gik også godt for mig som dreng, men Birthe måtte jo sætte sig ned og det tog længere tid og pludselig satte toget i gang. Nu gik det jo ikke særligt stærkt, men jeg spændte hen på trinene, som førte op i vognen og Birthe fik travlt med at få trusserne samlet op og komme hen til

mig, så jeg kunne hjælpe hende op. Med denne forskrækkelse kom vi så til Randers. Her skulle vi skifte til et tog, som ville bringe os til Århus og efter ½ times ventetid på perronen gik vi så om bord i en rigtig personvogn og fandt en kupe, hvor vi kunne være. Nået til Århus måtte vi igen skifte og med dette tog nåede vi efterhånden frem til Silkeborg. Endnu engang måtte vi skifte og vi fik at vide af en togmand at toget mod Herning ville køre tre timer senere. Vi var nået hen ad middagstid, så vi satte os ind i ventesalen og spiste vores madpakker, men der var stadig lang tid til toget mod Herning skulle afgå, så vi stillede vores bagage i et hjørne af ventesalen og begav os på tur rundt i Silkeborg, dog aldrig længere end, at vi var sikre på at kunne finde tilbage til banegården. Der blev også tid til at købe en ispind for lidt af vores lommepenge og efter de tre timer kunne vi så begive os videre mod Herning, hvor vi også måtte skifte tog og efter nogen ventetid kunne vi køre til Skjern. Nyt togskeft og ny ventetid før vi så kunne sætte os i toget mod Videbæk. Ankommet hertil var klokken ad 17.30 og hvordan min mors fætter, som holdt uden for stationen med en stiv vogn forspændt to heste, havde fundet ud af, hvornår vi ville ankomme ved jeg ikke, men med dette køretøj nåede vi langt om længe frem til vores mål, hvor vi tilbragte tre pragtfulde uger, før vi, efter en ikke helt så oplevelsesrig hjemtur, nåede tilbage til Aalborg

Fritid

Vi var mange børn i den ende af Birkevej, hvor jeg boede. Når skoledagen var slut og hjemmelektierne var læst samledes vi ofte 10-12 børn for at lege. Vi havde et rigt udvalg af lege at vælge imellem fra boldlege, fangelege til sanglege. Af boldlege var rundbold og langbold de fortrukne, men også en mere speciel boldleg blev praktiseret. Den gik ud på, at en "lærer" stod midt i en kreds af "elever". Læreren foretog en række mere eller mindre kunstfærdige øvelser med en stor bold, hvorefter han kastede bolden til en elev. Eleven skulle så efterligne den viste øvelse og hvis den var rigtig blev han eller hun den nye lærer; ellers fortsatte læreren til en ny elev, indtil der var en som kunne og sådan kunne denne leg fortsætte længe. Nogle andre lege med bolde var "Halli-Hallo" og "Stanton". De gik begge to ud på at en kastede en bold hårdt i jorden, hvorefter en skulle gribe den, mens de andre deltagere løb væk fra griberen. Når griberen havde grebet bolden skulle han råbe halli-hallo eller Stanton, hvorefter alle som løb skulle standse. Griberen skulle så prøve at nå så tæt på en af de, som var løbet, med 3 skridt og en spytklat, så han kunne kaste bolden gennem den åbning, der blev, når den som var nærmest rakte armene frem. Lykkedes det ikke blev vedkommende ny griber. Af fangelege var der et tag-fat og som vi kalder det "Taput" eller gemmeleg og endelig kunne vi også finde på at lege "to mand frem for en enke". Ind imellem legede vi også forskellige sanglege. Jeg husker først og fremmest "Der kom en mand fra det røde hav" med omkvædet "Ej sikkelej sikkelladetus" og "Først kommer sommeren, så kommer vinteren, så kommer Peter hjem fra rejsen". I det hele taget var vi gode til at lege sammen alle os i den ende af vejen. Om sommeren, når vejret var til det gik vi, ned over Signalbakken, forbi Bakkegården og ad en markvej derfra og ned til "Kridten" for at bade eller også cyklede vi ud til Lundby Krat, hvor vi legede i skoven og i bakkerne. Det var ikke alle, som havde cykler, men det klarede vi som regel med, at de som havde tog en på stangen eller bagpå. Somme tider var vi så mange, at en eller to på skift måtte løbe og sidde med på en af cyklerne. Om søndagen kunne det ske, at mine to søskende og jeg gik i søndagsskole i missionshuset på Hadsundvej, men efterhånden førte det mig ind i spejderbevægelsen og jeg startede i FDF. FDF 1. kreds som havde lokaler i krypten under Skt. Markuskirken ved Østre Anlæg.

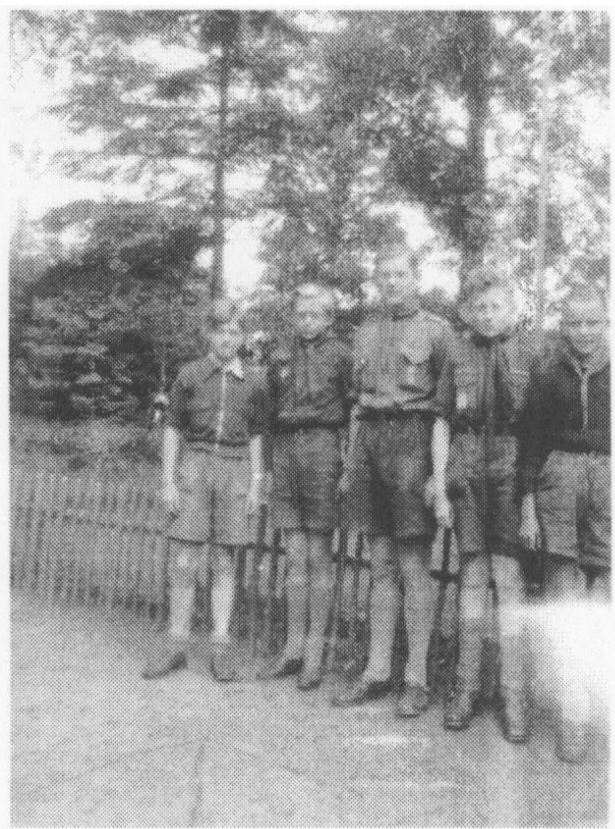
FDF'er

Kredsføreren hed Karl Nielsen og havde en bog- og papirhandel på Hadsundvej. Jeg startede som pog og blev derefter pilt og senere væbnerelev og væbner. Det blev til en række gode år med ture til hytten i Nøvling Krat, hikes og tæveøvelser i Lundby krat. En vinterdag i 1943 havde kredsen arrangeret en tur til hytten i Nøvling og da der var masser af sne, skulle vi løbe på ski dertil. På dagen satte det ind med snestorm, men alligevel besluttede man, at turen skulle gennemføres, så om lørdagen hen under aften satte vi hinanden stævne uden for Karl Nielsen boghandel og her blev vores bagage læsset på nogle store kælke og vi begav os øst på ad Hadsundvej. Da vi havde passeret Lejbjerg og kom ud af den bymæssige bebyggelse fik vi et problem. Det viste sig, at stormen havde fejlet al sne af vejen og der lå kun en smal bræmme helt ude i kanten, hvor en række granitsøjler skulle hindre bilister og andre trafikanter i at køre ud over skrænten, som gik en 5-6 meter ned. Det gik hverken værre eller bedre end at en af de store slæder væltede ned af skrænten med al bagagen, mens førerne forsøgte at finde tingene i mørket, stod vi i den stride storm og blev meget kolde, så efter en tid blev førerne enige om at sende os hjem igen, mens 4 af de ældste fortsatte ud til hytten for at forklare dem, som var taget af sted tidligere for at varme hytten op, at vi ikke kom. Jeg begav mig sammen med de andre hjemad og nåede frem rigtig godt gennemkold og fik straks noget varmt at drikke, hvorefter jeg ganske langsomt tøede op igen og lidt senere kunne komme i en varm seng. Den helt store oplevelse som FDF'er fik jeg i 1948, da man afholdt den første landslejr efter krigen. Jeg var væbner og som sådan kunne jeg deltage, så en dag i min sommerferie drog 1. kreds af sted fra Aalborg banegård med kurs mod Århus. Ankommet til banegården i Århus samledes vi og gik i samlet trop til Hørhaven i den sydlige udkant af byen og lige ned til Århusbugten. På pladsen lå der masser af rafter og andet grej, som vi kunne bruge til at opbygge vores lille afdeling af lejren, så der blev gravet, savet, bundet knuder og slutteligt kunne vi rejse en portal, som fortalte at her boede Aalborg kreds 1. Jeg mener at huske, at vi var ca. 3000 deltagere og blandt dem var der spejdere fra England, Skotland og fra et eller flere østeuropæiske lande. Det blev en meget spændende uge med mange forskelligartede arrangementer og for mig en stor oplevelse. Kort tid efter deltagelsen i landslejren var der flere af mine klassekammerater der meldte sig ud, så var det ikke helt så sjovt længere, så jeg tog også skridtet og meldte mig ud.

DBD-spejder

Det frie liv og kammeratskab var dog svært at undvære så da min bedste kammerat Svend Bjerring, som boede i nr. 33 en dag spurgte mig om jeg kunne tænke mig at komme med i den patrulje hos DBD-spejderne, som han var med i, slog jeg til og blev således knyttet til en anden spejderbevægelse. Det blev til to år med mange gode oplevelser. Patruljen havde patruljelokale i kælderen hos patruljeføreren, som hed Poul Erik Jensen og boede på Østervangsvej 29 – det samme hus, hvor jeg var kommet til verden 15 år tidligere. Jeg husker især to ture, begge to pinseture. Den første gik til skoven ved Dronninglund og var en hike, hvor vi ikke måtte medbringe et telt men kun et underlag. Efter at have cyklet de ca. 30 km og vi havde fundet et ideelt sted at bygge en bivuak begyndte det at regne og da vi var bange for, at vi ikke kunne bygge bivuakken tæt nok til at holde regnen ude, brugte vi underlaget og spændte det ud mellem en række træstammer, hvorefter vi byggede læhegn langs kanten af underlaget. Det fungerede efter hensigten, og vi blev ikke våde. To dage gik med forskellige øvelser, hvorefter vi pakkede sammen for at cykle hjem. Vi var ikke kommet ret langt fra Dronninglund inden det satte ind med

en kraftig snestorm med vind fra vest, så vi måtte kæmpe hårdt, idet vi havde vinden imod, så da vi kørte ind på Vesterbro lignede vi en flok snemænd og de få folk som færdedes på gaden, så undrende til. Den anden pinsetur gik til Viborg og i lighed med den første tur var transportmidlet cykel. Vejret var omskifteligt med solskin, regn og blæst fra vest, så snart var vi våde og snart havde vinden blæst os tørre og på strækningen fra Hobro til Viborg havde vi vinden lige imod, så det blev en rigtig hård tur, men da vi nåede frem, viste det sig, at vores mål var en bondegård, som tilhørte en onkel til vores patruljefører og så snart vi var installeret i laden, hvor der stadig var masser af hø, blev vi inviteret indenfor i køkkenet og fik noget at spise så det hjalp på humøret, efter en god nats søvn i høet var vi friske igen. Jeg skulle som patruljens lejrkok lave morgenmaden. Normalt foregik det over bål, men denne morgen fik jeg lov at lave den i gårdens køkken. Efter forskellige øvelser og efter at jeg havde serveret middagsmaden, begav vi os tilbage til Vejgaard og denne gang havde vi rygvind og solskin.

Svend, Robert, Poul, Kjeld og Arne i Viborg – Pinsen 1949.

Fritidsjob

Det var her i 1940'erne, jeg fik mine første fritidsjob og hermed tjente mine egne penge. I de første par år hentede jeg på trykkeriet i Grønnegade "Vejgaard-avisen", som jeg omdelte i kvarteret omkring Langgade, men senere blev det "Folkets Kamp", jeg delte ud fra Vonsyldsgade i vest til Ritavej i øst. Det varede dog kun et år, så fik jeg tilbudt et nyt job. Min bedste ven, Svend Bjerring fra nr. 33, kunne ikke fortsætte i sit job som bybud og således overtog jeg jobbet hos skræddermester Mikkelsen i Algade. Jeg mødte 2 dage om ugen og mit job bestod i at pille ritrød ud af de færdigsyede bukser og jakker, at presse gamle pressefolder ud ved hjælp af nogle meget tunge strygejern, som konstant stod til varme på en ovn, at bringe færdige varer ud til kunderne og rense og pudse skrædder Mikkelsens Nimbus, når han syntes, den trængte til det. Det gik der som regel en times tid med, når han så kom og skulle se om den var fin nok, hændte det, at jeg fik en mindre køretur. For dette arbejde fik jeg 15 kr. pr uge og af dem gik de 10 kr. til far og mor som et tilskud til husholdningen, men selv 5 kr. var mange penge dengang. Vi er nu nået til slutningen af 40'erne og her kommer der til at ske store forandringer i min tilværelse. I 1947 havde far måttet tage flere forskellige jobtilbud for, efter kort tid at blive arbejdsløs, så da han gennem en god bekendt fik at vide, at han, hvis han kom til Sverige, kunne få fast arbejde, tog han chancen og rejste til Lund, hvor han fik ansættelse hos Alfa-Laval, mens mor, mine søskende og jeg forblev tilbage i Aalborg. Mor fortsatte sit arbejde på C.W. Obel og mine søskende og jeg fortsatte vores skolegang. Franck måtte dog i det store og hele passe sig selv, mens vi var i skole, idet der ikke var mulighed for at skaffe pasning så kunne vi tage os af ham efterhånden som vi kom hjem fra skolen. Sådan fortsatte det til 1949. På det tidspunkt havde far fået indrettet sig sådan i Lund, at han sendte bud efter mor, så hun rejste sammen med Bruno og Franck til Sverige, mens Birthe og jeg kom til at bo hos vores moster Gudrun, som på det tidspunkt boede i Færøgade. Birthe gik i 2. mellem og jeg gik i 4. mellem og det var fars ønske, at vi afsluttede vores skolegang.

Realklasse B med Klasselærer S. Juul Jensen.

Arne Jensen er ikke med på billedet.

Bagerste række fra venstre:

Knud Jensen, Kirsten, Lærer Juul Jensen, Hanne Lynnerup, Knud Bælum.

Forreste række fra venstre:

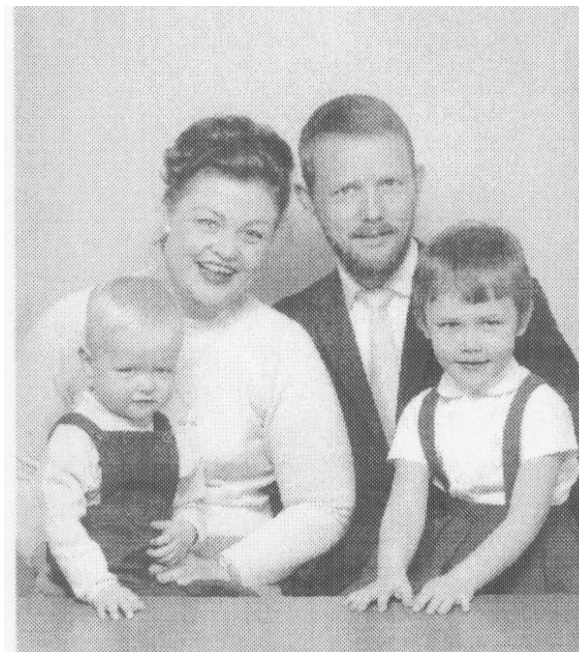
Inge Bælum, Bente Nørsgaard, Inge Thygesen, Ida, Irma Mikkelsen.

Knud og Inge Bælum, fætter og kusine.

Det gik ikke så godt med at bo hos vores moster, så da Birthe havde afsluttet 2. mellem rejste hun til Sverige og jeg blev alene tilbage i Aalborg og skulle sikre mig en realeksamen, da jeg ikke længere kunne bo hos moster, flyttede jeg ind hos familien Gregersen på Sohngårdsholmsvej og senere hos familien Nielsen på Hadsundvej. Det var en noget anderledes tilværelse end jeg havde været vant til med langt til mine forældre, men jeg var dog sammen med dem i mine ferier og det var ikke altid lige sjovt at skulle rejse fra Aalborg til Lund. Især ved rejser i efterårs- og vinterferierne kunne det være slemt at rejse med "Aalborgbus", "Jens Bang" eller "H.P. Prior" over Kattegat, hvor jeg måtte lide alle søsygens kvaler. Efter at have taget realeksamen rejste jeg i april 1951 til Sverige for at tilslutte mig min familie.

Familien Arne Jensen i 1964.
Fra venstre: Henrik, Gerda, Arne og Anne.

Udgivet af Vejgaard Lokahistoriske Forening i 2005.
Vejgaard Lokahistoriske Forening takker Arne Jensen for den tilsendte beretning.
Arne Jensen bor i dag : Vasegården 44, 2680 Solrød Strand.

Redaktion : Jørn Nielsen og Kaj N. Pedersen.